

Občasník Jaroslava Štěpaníka (No 24)

Divadelní noviny 23. října 2021

Brněnské Divadlo Radost uvedlo pohádkovou hru *Ronja, dcera loupežníka*. Atraktivní inscenace s výbornými výkony domácího hereckého souboru je dílem tvůrčího týmu, v němž převažují polští umělci.

Vedení Divadla Radost k přípravě inscenace v Brně oslovilo polské kolegy a přátele. Režie se chopil Konrád Dworakowski, který má za sebou množství pozoruhodných inscenací. Z jeho působení uveďme alespoň, že v letech 2003-2005 byl uměleckým manažerem Loutkového divadla Guliwer ve Varšavě a v letech 2009-2019 generálním a uměleckým vedoucím Loutkového a hereckého divadla Pinokio v Lodži.

Scénografkou inscenace je Martyna Štěpán Dworakowska, která také jako kostymérka spolupracuje s polskými, českými a maďarskými divadly. Autorem hudby je Piotr Klimek, známý hudební skladatel, muzikolog a vysokoškolský pedagog.

Hned úvod až fascinující melodií písně v podání ženského dua (Barbora Dobišarová – Lovisa a Eva Koupová – Undisa) vtáhne diváky do loupežnické společnosti. Od prvního pohledu i poslechu je to drsná cháska, z níž cítit závan severu, silně odlišný od třeba českého Rumcajse či Sarky-Farky. Vše, samozřejmě nejvíce otec, žije očekáváním narození syna, který jednou převezme loupežnické žezlo. Příchod dcery, zajímavě režijně uchopený, je však stejně vítán, a čas brzy ukáže, že nebude žádnou křehotinkou. Režisér invenčně využívá zkušenosti z loutkové scény. Je také pedagogem na katedře loutkářského umění Divadelní akademie ve Varšavě...

....Dynamická, rychlá pasáž, v níž narozené dítě nejprve rodiči, poté dalšími členy loupežnické party za pomoci vedení blízkých rukou vedoucích je jako loutku, pod nimi ožívá, osvojuje si, čeho mu v životě bude třeba. Vtipně a originálně lve svižném tempu a sledu, můžeme vnímat nápaditý obraz průběhu sociálního učení. Dworakowski „z těžké škatulky“ vynalézavě čerpá i dál, například když šňůra slouží jako spojení, pojítko určující meziosobní distanci, stává se záchranným lanem i vzájemným poutem, rychlou proměnou se přetvoří v provazy ohraničující zápasnický ring. A sama scéna si neklade přílišné požadavky, atmosféru vytváří osvětlení a zejména hudba a veškeré užité zvuky. P. Klimek hovoří o jednotě celku auditivního kontextu....

....Výkon celého hereckého souboru byl výborný a kompaktní, vydali ze sebe maximum, odměnou byl divácký aplaus i ohlas. Uznání se jim dostalo také od polských umělců, kteří ocenili jejich nasazení a muzikální a pohybovou vybavenost. Pochvalu si nepochybně zaslouží v titulní roli hostující **Mariana Kučíková** svým podáním nebojácné, samorostlé, trochu tvrdohlavé, především na sebe spoléhající Ronji, dcery loupežníka. Třeba také říct, že tvůrčí tým s hosty z blízké a přátelské země byl pro brněnské divadlo a celý soubor přínosem, zajímavou zkušeností i motivací. Podobná zdařilá hostování přinášejí prospěch oběma stranám.